

POSTANOWIENIE

Dnia 12 października 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Jan Górowski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z powództwa Stanisława G.
przeciwko Spółdzielni Mieszkaniowej "B.",
Helenie S. - właścicielce firmy H. S. Usługi Pogrzebowe
i Państwowemu Powiatowemu Inspektoratowi Sanitarnemu

o ochronę dóbr osobistych,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 12 października 2011 r.,
zażalenia powoda na postanowienie
o kosztach zawarte w pkt. 2 wyroku Sądu Apelacyjnego
z dnia 15 października 2010 r.,

1. oddała zażalenie,
2. zasądza od powoda na rzecz Heleny S. kwotę 300 (trzysta) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania zażaleniowego,
3. przyznaje adw. Wojciechowi K. od Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego kwotę 300 (trzysta) złotych powiększoną o należny podatek VAT z tytułu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu zażaleniowym.

Uzasadnienie

Wyrokiem z dnia 15 października 2010 r. Sąd Apelacyjny oddalił apelację powoda (punkt 1), a w punkcie 2 zasądził od powoda na rzecz pozwanej Heleny S. kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym. Rozstrzygnięcie o kosztach postępowania sąd oparł na zasadzie odpowiedzialności za wynik procesu (art. 98 k.p.c.).

Postanowienie o kosztach zostało zaskarżone przez powoda zażaleniem, który wniósł o jego zmianę i odstąpienie od obciążania go kosztami postępowania, w oparciu o treść art. 102 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie nie jest uzasadnione. Skarżący podniósł, iż Sąd opierając się na treści art. 98 k.p.c. i orzekając o kosztach postępowania, naruszył art. 102 k.p.c., wskazując, iż w sprawie występują szczególnie uzasadnione okoliczności, które uzasadniają odstąpienie od obciążania powoda kosztami postępowania. Przywołany przez skarżącego przepis, istotnie przewiduje wyjątek od - odnoszącej się do obowiązku rozliczania kosztów postępowania - zasady odpowiedzialności za wynik procesu i pozwala na odstąpienie od niej „w szczególnie uzasadnionych wypadkach”. W rozpoznawanej sprawie, ów szczególny wypadek nie zachodzi, co czyni orzeczenie Sądu Apelacyjnego zasadnym. Wprawdzie, jak wskazał skarżący, powód nie posiada wysokich miesięcznych dochodów, jednakże jak słusznie skarżący zauważył zasadność zastosowania wyjątku należy oceniać w okolicznościach konkretnej sprawy i uwzględniając całokształt tych okoliczności. Przy rozważeniu tych okoliczności w konkretnej sprawie, a to faktu, iż poza emeryturą (wolną od obciążeń) powód jest właścicielem dwóch nieruchomości, co w sposób nie budzący wątpliwości wpływa na jego sytuację materialną, należy mieć także na względzie, iż powód wytaczając powództwo, a następnie wnosząc kolejne środki zaskarżenia powinien liczyć się z obowiązkiem poniesienia kosztów związanych z podejmowanymi przez niego czynnościami. Subiektywne poczucie krzywdy, które w sposób niewątpliwy zmotywowało powoda do wytoczenia powództwa, nie jest okolicznością uzasadniającą odstąpienie od reguły określonej w art. 98 k.p.c., w szczególności, iż wysokość żądania określił on samodzielnie.

Z uwagi na powyższe, stanowisko Sądu Apelacyjnego, jakoby w sprawie nie zachodził szczególnie uzasadniony przypadek, należało uznać za słuszne. W tym stanie rzeczy zażalenie powoda okazało się nieuzasadnione i na podstawie art. 398¹⁴ w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c. Sąd Najwyższy je oddalił.

Sąd Najwyższy zasądził od powoda na rzecz pozwanej kwotę 300 złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania zażaleniowego przed Sądem Najwyższym, stosownie do treści § 13 ust. 2 pkt 2 w zw. z § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. Nr 163, poz. 1348 z późn. zm.).

Sąd Najwyższy przyznał adw. Wojciechowi K. kwotę 300 złotych powiększoną o należny podatek VAT tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, o co pełnomocnik wniósł, ustalając należne wynagrodzenie w oparciu o treść § 12 ust. 2 pkt 2 w zw. z § 6 pkt 2 rozporządzenia.